

PŮL SVĚTA MOCNÝM

JOSEF PATERA

PŮL SVĚTA
MOCNÝM

JOSEF PATERA

Píše se rok 2170. Náš svět stojí před hrozbou obrovské přírodní katastrofy. V případě, že by se vyplnil děsivý scénář, předložený k rukám nejvyšší světové Rady Mocných v podobě podrobné studie vypracované týmem profesorky Cooperové, znamenala tu největší zkázu v dějinách existence planety. A zcela určitě její zánik. Předložená studie byla obsáhlá. Byla plná vědeckých termínů, Radě nic neříkajících pojmů a nekonečné řady výpočtů. Profesorka Cooperová, světová kapacita v oboru geologie, geografie a fyziky v ní do nejmenšího detailu popisuje přesný začátek, celkový průběh i nekompromisní závěr oné katastrofy.

Profesorka Cooperová stála v prosklené zasedací místnosti společnosti TROZONE, nacházející se v posledním patře nové moderní budovy stojící v samotném centru hlavního města. Se sklopenými zraky si připadala jako u maturitní zkoušky. Kolem obrovského dřevěného stolu, usazeného uprostřed místnosti, seděli všichni členové Rady Mocných. Jejich upřené pohledy téměř probodávaly mladou nervózní profesorku. Oblečená do slušivého kostýmku, s rukama plnými papírů, stála před prezidentem Harrisem. Zahleděla se mu přímo do očí a marně se v nich snažila přecítit alespoň letmý náznak jakýchkoliv emocí. Harris si nalil sklenici vody, trochu z ní upil, a bez většího zdržování se ujal slova.

„Než začneme, rád bych zde přivítal profesorku Cindy Cooperovou. Prý pro nás má znepokojující informace.“ V tónu jeho hlasu bylo slyšet trochu arogance a povýšenosti. To však bylo spíše tím, že on ani žádný jiný člen Rady nevěděl, s jakou informací před

ně nesmělá profesorka vlastně přichází. S lehkým úsměvem vyzval slečnu Cooperovou, aby se posadila, a pokračoval.

„Tak povídejte, co tak strašného nás potkalo, že jsme se tu dnes museli sejít.“ Cindy se pohodlně usadila a chvílku musela zhluboka dýchat, aby se s atmosférou v místnosti vyrovnala. I když byla mladá, poznala, že nikdo z přítomných ještě pořád nevěnuje dostatečnou pozornost závažnosti situace. V očích každého člena Rady viděla jen pohrdání její osobou. Jakýsi důkaz nadřazenosti moci. O to těžší pro ni bylo předstoupit před ně s tak závažnou zprávou a přesvědčovat je o správnosti a pravdivosti svého tvrzení. Dávali jí zatím až příliš okatě najevo, jaký je mezi nimi propastný rozdíl. Nastala chvílka trapného ticha. Tu vyplňovaly pouze projevy nezájmu přítomných členů Rady a jeden soustředěný pohled do Cindyiných krásných modrých očí. Ten mladé profesorce věnoval prezidentův syn Greg. Jeho téměř hypnotický zájem o profesorku byl spíše jen jako o ženu, než že by se nějak vážněji věnoval pravému důvodu dnešního setkání.

Cindy v sobě konečně našla dostatek odvahy a přerušila chvílku ticha. Pevným hlasem plným jistoty zaskočila přítomné. Donutila je konečně naslouchat.

„Na Zemi se podle naší, výpočty podložené předpovědi, vlivem nekontrolovatelného pohybu tektonických desek vytvoří souvislý, tisíce kilometrů dlouhý vulkanický pás. Jeho aktivita bude tak silná, že v podstatě roztrhá planetu na několik částí.“ Touto šokující větou upoutala potřebnou pozornost. Dřív, než se mladá profesorka dostala ke druhé větě, aby doplnila své odvážné tvrzení o spoustu skutečností, přerušil její projev sám prezident Harris.

„Mohla byste nám to celé zopakovat ještě jednou?“ Jeho výraz ujistil Cindy, že její zprávu nikdo na lehkou váhu brát nebude.

„Slyšel jste dobře. Pokud lidstvo nezasáhne, zhruba za 10 let nebude čemu vládnout.“ Tentokrát se už přerušit nenechala. Dopodrobna popsala všechny výsledky, na kterých společně se svým týmem dlouhé měsíce pracovali. Znepokojující závěr této zprávy vyvolal mezi členy Rady Mocných ostrou debatu o tom, jak se k celé situaci postavit. V zasedací místnosti to najednou vypadalo jako ve včelím úlu. Jeden přes druhého se snažil vyjádřit své smíšené pocity.

Chaotickou a emocemi nabitou debatu musel přerušit opět rázný zákrok prezidenta Harrise. „Takhle se nikam nedostaneme. Teď se hlavně musíme všichni uklidnit. Zamyslet se a s chladnou hlavou pracovat.“

K prezidentovi se přidal i jeho zástupce Colins: „Navrhuji, abychom se jednotlivě ke vzniklé situaci vyjádřili a každý ať předloží svůj plán na řešení této katastrofy. Když se zamyslíme, něco nás určitě napadne. Společně pak vybereme ten neschůdnější návrh.“ Nikoho však nic reálného nenapadlo. Přestože návrhů padlo celkem dost. Většina z nich byla spíše zoufalým výkřikem do tmy.

Jediný rozumný návrh, na kterém se nakonec všichni shodli, byl od samotného prezidenta Harrise. „Všichni jsme z této zprávy trochu rozhození. Myslím, že dnes tady stejně nic nevymyslíme. Pojdme vytvořit dva týmy vědců, kteří vypracují každý svůj plán, jak katastrofě předejít, anebo alespoň minimalizovat její dopad. Každý tým bude pracovat odděleně na jiném projektu. Společně budou mít k dispozici jen podklady vypracované týmem paní profesorky.“

Zástupce Colins přerušil prezidenta, aby směle vyslovil své pochyby.

„No jo, ale koho do jednotlivých týmů vybrat? Kolik času vědcům poskytnout? Abychom něco neuspěli, anebo na druhou stranu, aby nebylo na realizaci pozdě.“

„Toto je velmi důležité a musíme to vyřešit ještě dnes, než se rozejdeme,“ vyjádřil svůj souhlasný postoj prezident Harris. Nyní obrátil svou pozornost zpátky k pohledné profesorce. „Pokud se nemýlím, jeden tým už máme. Věřím, že lidé zde přítomné slečny Cooperové budou rádi spolupracovat na pokusu o záchranu naší planety. Kdo jiný, než právě oni by se měl podílet na projektu odvrácení zkázy, než právě oni. Jsem přesvědčen, že se mnou budou všichni souhlasit. Pokud to vidíte stejně slečno Cooperová, můžete se svým týmem pokračovat v započaté práci.“

Profesorka se svou odpovědí neváhala ani chvíli. A i když v tu chvíli mluvila za celý tým, aniž by se s nimi poradila, věděla, že je to jedinečná příležitost.

„Určitě uděláme všechno, co bude v našich silách. Děkujeme, že nám dáte šanci se na řešení podílet,“ neskrývala své nadšení mladá profesorka.

„Jeden tým je tedy jasný. Zadání myslím také. Nic tedy nebrání tomu, abyste se dali co nejdříve do práce,“ směřoval prezident Harris jedny ze svých posledních slov k profesorce Cooperové.

„My mezitím vybereme členy druhého týmu a za nějaký čas se tu opět setkáme. Společně si představíme dílčí výsledky svých projektů.“ Prezidentova slova zanikala v narůstající intenzitě vzrušené debaty

ostatních členů Rady Mocných. Ta se opět rozhořela ve chvíli, kdy Harris dal svým výrazem ve tváři všem najevo, že jim v podstatě profesorka Cooperová nemá co nového nabídnout. Tím její přítomnost nebyla v zasedací místnosti v tu chvíli úplně nutná. Cindy tento výraz zachytila také. Ve svém nitru nedokázala pochopit, že ani v tak kritické situaci se někteří jedinci nedokáží zbavit arogantního postoje. Zavřela kožené desky a pomalu se zvedla od oválného stolu. S jistou dávkou nadhledu poslala kopii zprávy správně namířenou trasou přes celý stůl, až k rukám prezidenta Harrise. Toto gesto mladé profesorky ještě na chvíli upoutalo pozornost všech členů Rady. V místnosti náhle zavládlo úplné ticho. A to takové, že byl dokonce slyšet i profesorčin zrychlený dech. Pak už bylo slyšet jen lehké došlapování do měkkého koberce. To když v sobě konečně našla tolik odvahy, aby absolvovala před zírajícími snoby zdánlivě nekonečnou cestu od místa, kde hrdě stála, ke dveřím, které jí dělily od normálního světa. Než sáhla na kliku, aby tak konečně opustila tento nepřátelský prostor, zaslechla ještě několik málo slov prezidentova tlumeného hlasu.

„Profesorko Cooperová, mnohokrát vám děkujeme za vaši dosavadní stoprocentní práci. Věříme, že i nadále budete odvádět pro naši společnou věc takový výkon jako doposud. A můžete se spolehnout, že vy i váš tým budete mít naši plnou podporu. A to i finanční.“ Cindy tato slova zarazila. Na malou chvíli snad i potěšila. Ale vzhledem k obrázku, který si o členech Rady stačila za těch pár hodin udělat, moc nevěřila v jejich upřímnost.

„Uděláme všechno pro to, abychom našli realizovatelné řešení. Věřte.“ Na nic jiného se stále ještě roztrášená Cindy v té chvíli nezmohla. Otevřela zdobené dřevěné dveře a se smíšenými pocity opustila zasedací místnost.

Na chodbě za dveřmi již na Cindy čekala pohledná Jessica Baumenová, perfektně upravená asistentka prezidenta Harrise. S milým úsměvem jí oslovila.

„Dobrý den, slečno Cooperová. Mé jméno je Jessica. Prezident Harris mě pověřil, abych vám ukázala vaše nové pracoviště a domluvila s vámi potřebné náležitosti. Pojdte se mnou, prosím.“

Překvapená Cindy s takovým přístupem nepočítala. Zmohla se tak jen na strohou odpověď na pozdrav.

„Zdravím vás, Jessico, a děkuji.“ Celou cestou do nově zřízené laboratoře v prvním podzemním patře si Cindy a Jessica vyměnily jen pár zdvořilostních úsměvů. Výtah zastavil ve zvoleném patře. Jessica musela použít čipovou kartu, aby se dveře otevřely. Obě slečny tak mohly vstoupit přímo do obrovské, nejmodernější technikou vybavené místnosti. Ta se teď měla stát pro Cindy a její tým na nějakou dobu novým domovem.

„Pomalů si vše projděte a prohlédněte. Pokud vám zde bude chybět něco, co potřebujete ke své práci, zařídím, aby vše bylo doplněno, než se zítra nastěhujete.“

Zaskočená Cindy se nezmohla na jediné slovo. Přes veškeré rozčarování z dnešního setkání se ale v jejím srdci opět něco pohnulo. Jako malé dítě začala nadšeně přecházet od jednoho moderního přístroje k druhému. Konečně v sobě mohla probudit tu roztržitou

vědkyni, která vyplňovala celý její život. Laboratoř byla opravdu vybavená dokonale. Kromě pracovního prostředí zde bylo i zcela zařízené zázemí. To budou vědci využívat, když zrovna nebudou pracovat. Jak totiž vyplynulo z podmínek, které si Rada mocných stanovila, nebudou moct vědeckí pracovníci po celou dobu výzkumu onu laboratoř opustit.

„Zdá se, že vše je naprosto dostačující. Jessica, ale přesně vám teď nedokážu říct, jestli nebudeme potřebovat ještě něco jiného. A zázemí? Takové vybavení nemám ani doma,“ pokusila se o malý vtípek Cindy a lehce se na Jessicu usmála. Mladá asistentka úsměv upřímně oplátila. Poté společně opět nastoupily do výtahu, aby o patro výše mohly na recepci v okázalé vstupní hale, ještě než se pro dnešek nadobro rozloučí, dořešit potřebné formality.

Času na záchranu bylo relativně dost. Vezmeme-li však v úvahu, jak náročné bude plán na záchranu Země vymyslet, mnohem složitější vše propočítat, a vůbec to nejsložitější případný projekt zrealizovat, není deset let příliš dlouhá doba. Přesně tolik planetě zbývalo, než se měla začít psát pomyslná poslední stránka v její kronice. Určitě nebylo nač čekat.

Ten večer zůstali všichni členové Rady v zasedací místnosti, aby se pokusili také oni přispět něčím do záchranné akce. Někteří se stále ještě pokoušeli ohromit prezidenta Harrise vlastními návrhy řešení. Ten měl ale jasno a zajímalo ho už jen jedno jediné.

„Pánové, děkuji vám za vaše návrhy. Osobně si myslím, nebo spíše jsem přesvědčen, že jediné, co můžeme v této chvíli udělat, je, že

sestavíme druhý tým vědců. Vše bychom měli nechat na nich. Nic proti vašim znalostem, ale musíme si přiznat, že tentokrát si nehrajeme na burze. Každá chyba by nás nestála jen nějaké drobné z našich peněženek. Nerad to říkám, ale je to nad naše síly. Musíme být rádi, že na to tým profesorky Cooperové přišel relativně včas. Máte nějaké návrhy na členy druhého týmu?“

V místnosti bylo najednou opět hrobové ticho a většina pohledů se obrátila na Carla Bergera. Byl jediný z Rady, který měl neomezený přístup k celosvětové databázi vědců. „Já myslím, že sestavit druhý tým nebude vůbec složité. Zatímco jste tu debatovali o nesmyslech, vytipoval jsem několik možných kandidátů. Myslím, že víc, než bude potřeba, abychom měli z čeho vybírat.“ Jen těžko Carl skrýval povýšenecký úsměv někoho, kdo svým pomyslným vítězstvím porazil zaskočené soupeře. Byl si dobře vědom, že svou sólovou akcí si u prezidenta nahnal několik plusových bodů. Všichni členové byli svým způsobem mocní, a tak si byli v Radě v podstatě rovni. Nebylo tedy nutné mezi sebou jakýmkoliv způsobem soupeřit. Ale mít to u prezidenta dobrý se přece jen může někdy hodit.

Za svou iniciativu sklidil Carl Berger od Harrise gesto uznání. „Skvělá práce. Vybereme tedy ještě dnes hlavní kandidáty a poté se s nimi okamžitě pokusíme spojit. Během zítřka je dopravíme sem do budovy naší společnosti. Nemusím snad zdůrazňovat, že vše musí proběhnout v naprostém utajení. Ani samotní vědci se nesmějí dozvědět o pravém důvodu akce, dokud se tu všichni zítra večer opět nesejdeme.“ Prezidentova slova zněla naléhavě. Nikdo v místnosti si je v tu chvíli nedovolil jakkoli znevažovat nebo zlehčovat. „Carle,

vezmeš si to na starost.“ Prezidentův rozkaz sice Bergerovi trochu srazil ten prvotní slastný pocit z dobře vykonané práce. Když si ale uvědomil, v jaké jsou situaci, nenechal se tím pocitem zodpovědnosti jakkoli rozhodit. Vstal ze svého místa u stolu. Jistým krokem přistoupil k Harrisovi. Položil před něj kompletní jmenný seznam vědců, kteří zůstali zachyceni v pomyslném sítu, a přesně odpovídali potřebám pro zdárné zhoštění se nelehkého úkolu. Poté se vrátil na své místo. Posadil se zpět do pohodlného křesla a čekal, až Harris přečte seznam i ostatním členům Rady. Vždy když prezident přečetl jméno ze seznamu, Berger z paměti vyjmenoval všechny tituly a stručně popsal jejich dosavadní praxe. Také důvody, proč právě jeho jméno se na seznamu těch nejlepších objevilo. Mezi členy Rady se nenašel jediný, kdo by měl s Bergerovým výběrem sebemenší problém.

Tak se mohla rozjet první z větších akcí na záchranu Země. Ještě než se toho dne definitivně rozešli, pověřil Harris Bergera ještě jedním úkolem. „Carle, nech okamžitě zařídit ještě jednu laboratoř. I pro ten druhý tým. Jo a mimochodem. Kdybyste náhodou chtěli znát odpověď, proč jsem investoval při stavbě této budovy nemalé peníze do nejmoderněji zařízené laboratoře, tak teď už to víte.“

Neuběhly ani dvě hodiny od odsouhlasení seznamu vědců a už zvonila u dveří prvního z nich ozbrojená eskorta. To vše, aby ho následně rozespáleného a překvapeného doprovodila až do zasedací místnosti v budově společnosti TROZONE. Tento jednoduchý scénář se během noci opakoval ještě na jedenácti místech po celém Světě. Vědci pokaždé opouštěli své rodiny ve spěchu, se základními

věcmi a bez jakéhokoli vysvětlení. Ne každý se vzdával jisté svobody dobrovolně. Ne každý měl pro strohé sdělení a přímočaré jednání ozbrojeného doprovodu pochopení. Nakonec však sedělo všech dvanáct vybraných vědců druhý den v zasedací místnosti a netrpělivě čekali, až jim někdo kompetentní vysvětlí důvod celé noční akce. Nekonečné minuty čekání si vědečtí pracovníci společně krátili spekulativní živou debatou. Pokoušeli se si navzájem vysvětlit, co tak strašného se ve světě děje. Proč zrovna v tomto složení a na tomto místě někdo potřebuje mít pohromadě tolik vědců. Ostrou výměnu názorů přerušil příchod členů Rady mocných. Všichni pomalu zaujali svá předem určená místa. Členové Rady podle zasedacího pořádku a vědci každý u své jmenovky položené na oválném stole.

„Posaďte se prosím,“ vyzval přítomné prezident Harris. Sám zůstal stát. Poté klidným hlasem pokračoval: „Dobrý den všem. Pro ty, co mě ještě neznají, jsem prezident Mark Harris a jsem majitelem společnosti TROZONE. Ta vlastní největší světovou burzu. Zároveň jsem prezidentem celosvětové Rady Mocných, jejíž zde přítomní členové v podstatě řídí veškeré světové dění.“

Vědci do jednoho, stejně jako předešlého dne profesorka Cooperová, cítili z Harrisových slov notnou dávku nadřazenosti. Tento fakt k jejich uklidnění moc nepřispěl. Nedali však na sobě nic znát a dál pozorně přihlíželi neotesanému projevu demonstrace síly.

„Nehodláme se vám tu sáhodlouze omlouvat za způsob, jakým jsme vás sem dostali. Až se dozvíte pravý důvod uznáte, že to ani není nutné. Dovolte mi tedy nalít vám čistého vína.“ Poté se Harris na chvíli odmlčel a napil se vody z připravené sklenice. Do posledního

detailu pak vědcům popsal studii profesorky Cooperové. Vědecký sbor reagoval s poměrně chladnou hlavou a zasypal prezidenta množstvím otázek. Na devadesát devět procent z nich nedokázal žádný z členů Rady odpovědět. Museli tedy poslat pro profesorku Cooperovou, která se mezitím se svým týmem zabydlovala v nové laboratoři. Aby to byla právě ona, kdo své závěry musela obhájit.

„Těch několik minut, než přijde profesorka Cooperová, využiji k tomu, abych vám zdůraznil, jak vážná situace to je. Jak nezbytně nutné je zachovat vše v naprostém utajení. Jistě je vám všem jasné, že sebemenší informace o hrozícím nebezpečí, která by se dostala na veřejnost, by měla za následek jen paniku, chaos, nezvladatelné rabování a vlnu násilí. Takže až vám umožníme spojit se telefonicky s rodinami, abyste jim oznámili, že vás teď nějaký čas neuvidí, nesmíte se ani v nejmenším zmínit o tom, co vám tu říkáme, ani na čem tu budete pracovat.“

Prezidentova slova přerušilo slabé, nespělé zaklepaní na dveře zasedací místnosti. Do ní, aniž by počkala na vyzvání, vstoupila profesorka Cooperová. Byla o poznání klidnější než včera. Měla na sobě šedý kostýmek s jemným proužkem, šedé lodičky a šedé brýlové obroučky. V ruce nesla tlusté kožené desky, které obsahovaly její podrobnou zprávu. Neskutečně jí to slušelo. Greg na ní mohl oči nechat. Svě okouzlení se nesnažil ani v nejmenším skrývat. Také Cindy si toho povšimla. Přestože ke členům Rady nechovala sebemenší sympatie, nebyla jí pozornost prezidentova syna vůbec nepříjemná. Naopak.

„Dobrý den, slečno Cooperová. Doufám, že už jste se ve své nové laboratoři se svým týmem zabydlela a nic vám nechybí,“ snažil se Harris vlídnějším přístupem změnit profesorčin názor, který si jistě o celé Radě při včerejším setkání udělala. Cindy se jen pousmála. Kývla hlavou, jako že je vše v nejlepším pořádku a posadila se k oválnému stolu. Pomalu si prohlížela známé tváře vědců, kteří byli vybráni do druhého týmu. Téměř neznatelně se s každým zdvořilostně pozdravila. S mnoha z nich se znala osobně. Respektovala jejich znalosti a zásluhy na vědecké půdě.

„Slečno Cooperová, pozval jsem vás, abyste se blíže seznámila se členy druhého týmu. I když nepochybuji, že se z mnoha z nich již znáte. Ale také hlavně proto, neboť je zde spousta nezodpovězených otázek, na které znáte odpovědi pouze vy.“

Prezident Harris otevřel desky s kopií zprávy, kterou při včerejším jednání obdržel od profesorky Cooperové, a pokračoval: „Předběžně jsem druhý tým seznámil se závěry vašeho výzkumu. Teď je na vás, slečno Cooperová, abyste sama vysvětlila, jak jste ke svým závěrům došli. Dávám vám tedy prostor. Věřím, že přesvědčíte své kolegy stejně jako nás, jak veliká je hrozba katastrofy pro celou planetu.“

Cindy se bez sebemenšího zaváhání pustila do debaty. Ta se nesla v duchu vědecké přestřelky plné čísel a vědeckých termínů. Bylo vidět, že členové Rady Mocných se v mnoha fázích rozhovorů spíše nudili, neboť absolutně neměli představu, o čem se na druhé straně oválného stolu mluví. Ale jistá pozitiva to mělo. Z výrazů vědců bylo čím dál tím víc patrné, že Cindino varování nehodlají brát na lehkou váhu.

Profesor Derrel Johnson náhle obrátil svou pozornost k prezidentu Harrisovi a klidným hlasem mu vyjádřil své pocity: „Je hrozné, o čem tu jednáme, ale ještě hroznější je fakt, že pokud jsou výpočty profesorky Cooprové správné, a já jsem absolutně přesvědčen, že jsou, je v případě, že lidstvo nějakým způsobem nezasáhne, zkáza Země neodvratitelná.“ V Harrisových očích bylo vidět jisté zklamání. V koutku duše stále ještě věřil, že se mladá profesorka ve svých výpočtech mýlila a že šlo v podstatě jen o planý poplach. Jenže vše bylo jinak, než jak si prezident představoval. Profesor Johnson, kterého Harris jmenoval vedoucím druhého týmu, nepřímo potvrdil to, čeho se všichni báli. V téhle situaci zachoval Harris chladnou hlavu a pokračoval v plánování dalšího dne. „První tým už pracuje v nově zřízené nejmodernější laboratoři, která se nachází v podzemí této budovy. Druhý tým, vedený profesorem Derrelem Johnsonem, bude mít k dispozici stejně vybavenou laboratoř o patro níže. Budete odděleně pracovat na řešení této situace. To aby se každý tým ubíral jiným směrem a navzájem jste se neovlivňovali.“ Harris přerušil svou řeč, aby se napil, a pak pokračoval. „Budete absolutně izolováni od zbytku světa, ale vynasnažíme se, aby vám po celou dobu nic nescházelo. Jen s rodinami se bohužel budete muset na nějaký čas rozloučit. V podstatě jsme si tu řekli vše potřebné a není nač čekat. Věřím, že odvedete profesionální výkon. Doufám, že už brzy budu mít na stole minimálně jeden kompletně zpracovaný návrh a společně naši krásnou planetu zachráníme.“ Poslední slova téměř spolknul, neboť se už věnoval spíše balení papírů ze stolu. Odcházel totiž na sjednanou schůzku, kterou měl domluvenou ve své kanceláři. Než

opustil zasedací místnost, stačil ještě dodat: „Nezapomínejte při své práci na závažnost situace.“

Ozbrojená stráž doprovázela slečnu Cooperovou a ostatní vědce ze zasedací místnosti do jejich laboratoří. Ze dveří za nimi vyběhl Greg Harris, aby ještě alespoň na chvíli spatřil pohlednou profesorku. Vypadalo to, že jí má co říct, ale když viděl skupinku vědců obklopující objekt jeho zájmu, nenašel v sobě dostatek odvahy, aby mezi ně přišel a Cindy oslovil. Zůstal tak jen bez hnutí stát na půli cesty mezi dveřmi zasedací místnosti a výtahu. Nezmohl se na víc než na přihlouplý úsměv. Jen stál a odevzdaně čekal, až se mu Cindy ztratí za silnými železnými dveřmi výtahu. Vtom se mladá profesorka otočila a dříve, než zmizela v chumlu tlačících se kolegů v právě přijíždějícím výtahu, dovolila na malý okamžik, aby se pohled jejích krásných, zářících modrých očí setkal s tím Gregovým. To stačilo, aby se mu rychleji rozbušilo srdce a mohl doufat, že ani on jí není tak úplně lhostejný. Škoda jen, že ta chvílka byla až příliš krátká a profesorčiny oči toho nestačily prozradit mnohem víc. Měl v hlavě snad tisíc otázek a plánů. Jediné, co v tu chvíli věděl jasně, byla skutečnost, že se dnešní noci vůbec nevyspí. A Cindy? Každý by poznal, že na tom bude s největší pravděpodobností úplně stejně.

Druhý den ráno už byly oba týmy stoprocentně připraveny. Nic nebránilo, aby se naplno věnovaly zadaným úkolům. Absolutně odděleni od okolního světa se vědci každý po svém pustili do řešení zdánlivě bezvýchodné situace. Právě do té, do které se nic netušící obyvatelé naší krásné Země nechtěně dostali. Oba týmy pracovaly nepřetržitě na nejrůznějších výpočtech a popisech složení hornin

v celém úseku území, kde se měl vulkanický pás vytvořit. Usilovně pracovali na propočtech různých modelových situací, které by mohly nastat. Bylo zjevné, že Rada nemohla zvolit obsazení jednotlivých týmů lépe. Oborníci obou týmů znali složení zemského pláště na jednotlivých kontinentech i pod oceány tak dokonale, že nebylo vůbec nutné, aby se vydávali do terénu a zdržovali se průzkumnou činností. Znalost vědců hodně napomohla tomu, že dokud se jednalo jen o měření a výpočty v laboratořích, nebyl s utajením celé vzniklé situace v podstatě žádný problém. Nikdo nesměl opustit laboratoř. Telefonní hovory s rodinami probíhaly jen málokdy a vždy za asistence přidělených strážců. O zásobování potravinami se starala ozbrojená armáda podléhající přímo prezidentu Harrisovi.

„Máte někdo nějaký nápad, jak předejít katastrofě?“ začala krátkou ranní poradu Cindy, když se po snídani všichni sesedli u pracovního stolu uprostřed laboratoře. Aby si společně zopakovali, co všechno během uplynulé noci zjistili, ověřili a propočítali. Hlavně aby si řekli, jaké jsou možnosti. „Nestyďte se. Klidně se pochlubte i nějakou hloupostí. Měli bychom dát dohromady co nejvíce návrhů, ať máme na výběr a nad čím diskutovat,“ pokračovala s mírným úsměvem Cindy, ačkoli si byla plně vědoma skutečnosti, že situace je více než vážná.

Nikdo neřekl ani slovo. Spíše se každý snažil předstírat, že v místnosti není. Chvilku ticha tak musela přerušit opět Cindy: „Vím, že jsme zde první den a chtít po někom, aby hned přišel s tím, že to celé vyřeší, je pravděpodobně nesmysl. Někaký návrh by z vás ale vypadnout mohl.“ Pomalu odsunula papíry, rozložené před sebou,

posadila se na stůl a trochu nesměle pokračovala. „Takže když nikdo nic nemáte, zkusím to já.“ Opatrně přešla k magnetické tabuli. „Napadlo mě, že rozdělením Země na dvě naprosto stejné polokoule v přesně propočítané linii, vedoucí podle mého názoru a předběžného zjištění mezi tektonickou deskou a vulkanickým pásem, který se před touto deskou vytvoří, by se zabránilo dalšímu posunu desky a tím i samotnému vytvoření vulkanického pásu. Já vím, že je to odvážné a neskutečně náročné na zrealizování, ale rozhodně si myslím, že to není neproveditelné.“

Bylo vidět, že původní ostych z ní už dávno opadl a s jak velkým nadšením teď svým kolegům celý plán představovala. Na chvilku se zasekla, jako by čekala na vyjádřenou podporu, ale ne na dlouho. S fixem v ruce a potřebnou dávkou nadšení střídavě kreslila a popisovala do nejmenšího detailu, co budou muset propracovat, pokud se rozhodnou pro její řešení. Při své prezentaci pozorně sledovala výrazy ostatních vědců, pozorovala, jestli je svým nápadem zaujala. Jestli se alespoň někdo přidá na její stranu. Během výkladu si téměř všichni dělali poznámky. Zaznamenávali si věci, na které se na konci prezentace chtěli zeptat. Věci, které jim ze stručné přednášky mladé profesorky nebyly příliš jasné. Jedno ale jasné bylo. Návrh zaujal všechny. S největší pravděpodobností už bylo jasné, jakým směrem se bude celý vědecký tým ubírat.

O patro níž se druhý vědecký tým stále ještě zabydloval. V novém dočasném domově a pracovišti zároveň, po nich tak zatím nikdo nemohl chtít nějaký výsledek. Přesto již měli naplánované večerní sezení, kde si stejně jako první tým chtějí společně projít

nashromážděná data. Chtěli se pokusit nějakým způsobem problém uchopit a uspořádat následující dění.

„Tak se pojdte všichni posadit,“ přerušil seznamovací fázi pobytu vědců profesor Johnson. Jako první se posadil k pracovnímu stolu.

„Na chvíli dáme hlavy dohromady, než půjdeme spát. První tým má malý náskok. Tak pevně věřím, že se všichni budeme snažit o to, abychom je dohnali a nenecháme se zahanbit.“ Ostatní členové Derrela Johnsona pozorně poslouchali a postupně obsadili všechny volné židle u stolu.

„Máme tu před sebou kompletní zprávu profesorky Cooperové. Ta obsahuje přesný popis vývoje situace. Dále pak i přesný popis jednotlivých částí Země včetně složení zemské kůry. Zpráva je sice obsáhlá, ale času máme dost. Je teď na nás, abychom se s ní dopodrobna seznámili.“

Bylo zjevné, že pro každého v místnosti, stejně tak jako v laboratoři o patro výše, znamenala přítomnost na tak důležitém projektu vyjádření obrovské pocty k jejich dosavadní práci. Přistupovali tedy k této výzvě opravdu velmi zodpovědně. Než toho dne poprvé ulehli do jednoduše, ale vkusně a prakticky zařízených ložnic, byl malinký náskok týmu profesorky Cooperové téměř smazán. Vše bylo nastudováno, úkoly rozděleny a mozkové závitky vědců se mohly rozjet na plné obrátky.

„Přestože moc nevěřím, že někdo z vás bude moci usnout, musím vám před spaním ještě jednou připomenout závažnost celé situace. Dále vám chci poděkovat, za ochotu podílet se na něčem tak šíleném, jako je odvrácení přírodní katastrofy.“

Johnson se na chvilku zamyslel, zasní, a s jistou obavou v hlase pokračoval: „Nikdy jsem nevěřil tomu, že nás něco takového někdy potká, a pokud ano, určitě ne v takovém rozsahu. Je sice pravda, že občas nějaká myšlenka zabrousila do těchto vod, ale pořád jsem se uklidňoval, protože jsem byl pevně přesvědčen, že to bude až někdy v hodně vzdálené budoucnosti.“

Jeho myšlenku náhle přerušilo pronikavé zvonění telefonu.

„Profesor Johnson, prosím.“

Hlas hovořící do druhého sluchátka vykouzlil na Derrelově tváři lehký úsměv a jeho slova poděkování zněla úplně jiným tónem, než jakým dosud mluvil ke svým kolegům. Chvilku ještě tiše poslouchal, a než zlehka položil sluchátko, slušně se rozloučil.

„To byla slečna Jessica Baumenová, asistentka prezidenta Harrise, všem nám za něj poděkovala, popřála nám příjemný pobyt, prý věří ve stoprocentní úspěch alespoň jednoho týmu.“

Přestože se ani jeden z přítomných vědců nijak hlouběji nezajímal o psychologii, bylo z profesorova výrazu ve tváři každému jasné, že některá slova krásné asistentky si mladý profesor nechal pro sebe.

„Kde jsme to skončili?“ vytrhl se ze zasnění Derrel a pokračoval ve své úvaze: „Jak jsem říkal, nepočítal jsem, že se toho někdy dožiji. Že svět někdy bude muset řešit svou vlastní existenci. Ale musíme si přiznat, že i tato myšlenka většinu z nás, ne-li všechny, v podstatě k vědě přivedla. Považuji to za čest a věřím, že i vy to tak máte. Vážím si toho, že jsme byli osloveni a můžeme se na záchraně Světa podílet. No, nebudu to už dnes dál prodlužovat. Byl hektický den a určitě si už chcete všichni odpočinout. Čeká nás náročný úkol, který si žádá